

[Justitsministeren]

af en tidsbestemt fængselsstraf findes utilstrækkelig til at forebygge den farlighed, som gerningsmanden udviser.

Et af formålene med at anvende forvaring i stedet for fængselsstraf ville gå tabt, hvis der skulle fastsættes en længstetid. Det kunne måske tværtimod være nærliggende at overveje, om der skulle fastsættes en mindstetid for varigheden af forvaringsdommen.

I øvrigt anvendes forvaring meget sjældent. Jeg kan oplyse, at der ifølge kriminalstatistikken i 1984 blev afsagt én dom til forvaring og i 1985 ligeledes én dom.

For så vidt angår beslutningsforslagets punkt b vil jeg fremhæve, at der ved domstolens afgørelse af disse spørgsmål ikke blot indgår behandlingsmæssige overvejelser, men også i vurderingen indgår proportionalitetshensyn og hensynet til borgernes retsbeskyttelse, hvad der også er noget ganske naturligt og nødvendigt og noget, vi er nødsaget til at gøre.

Hertil kan føjes, at anklagemyndigheden i disse sager, når der er tvivl om sagernes udfald, vil forelægge sagen for vores mest sagkyndige og samtidig uafhængige organ, nemlig Retslægerådet.

På baggrund af det, jeg her har sagt, finder jeg ikke, at der er grundlag for at overveje en ændring af bestemmelserne i straffelovens §§ 68-70. Hensynet til retssikkerheden både i forhold til den dømte og i forhold til samfundet er efter min opfattelse opnået med adgangen til efter straffelovens § 72 at få spørgsmålet om foranstaltningens ophævelse prøvet ved domstolene hvert halve år.

Torben Lund (S):

Jeg vil gerne starte med at sige, at man da selvfølgelig kan have sympati for tankegangen i det forslag, der ligger her. Tidsbestemte straffeforanstaltninger, hvad enten det drejer sig om forvaring eller det drejer sig om andre foranstaltninger, er selvfølgelig noget ubehageligt og noget, vi skal være meget varsomme med.

Men når det er sagt, er jeg også nødt til at sige, at vi fra Socialdemokratiets side ikke kan støtte, at der bør indføres en længstetid for ophold, når det drejer sig om særforanstaltninger og forvaring. Vi mener, at det er en for firkantet måde at betragte tingene på, og jeg vil måske specielt vedrørende forvaring sige, at jeg vil

være overordentlig betænkelig ved, at der ville komme et absolut sluttidspunkt, hvor man ville være nødt til, hvis vi lavede så firkantede regler, at sætte den pågældende ud fra særforanstaltningen og ud i samfundet. Så af retssikkerhedsmæssige grunde kan vi ikke støtte den del af forslaget.

Men vi vil gerne være med til under udvalgsarbejdet – det tror jeg der kunne være brug for – at se på, hvordan praksis er, når det drejer sig om særforanstaltninger. Vi skal i Retsudvalget prøve at indhøste nogle oplysninger om, hvor lang tid disse særforanstaltninger efter den ene eller den anden bestemmelse rent faktisk udstrækker sig i praksis set i forhold også til de lovovertrædelser, det drejer sig om.

Lad os få noget mere oplysning om det i udvalget. Med hensyn til punkt b, hvor man foreslår, at der skal deltage en psykiatrisk sagkyndig og en repræsentant fra patientorganisationerne, når retten skal tage stilling til, om en foranstaltning skal opretholdes eller ændres eller helt ophøre, vil jeg sige, at det mener vi heller ikke er en hensigtsmæssig måde at gøre det på. Vi mener, det må være en juridisk dommer, der træffer afgørelsen. Men også her vil vi naturligvis godt være med til at drøfte, om den vejledning, som den juridiske dommer får forud for, at der skal træffes en afgørelse, herunder også den psykiatriske vejledning og behandlingsmæssige vejledning, der skal til, er tilstrækkelig efter de nuværende regler.

Jeg kan altså ikke give tilslutning til beslutningsforslaget.

Fischer (KF):

Beslutningsforslaget udmærker sig efter min opfattelse ikke ved en overbevisende argumentation for det fremførte synspunkt om, at sanktioner i straffelovens §§ 68-70 skal indeholde en længstetid af samme varighed, som en straf ville have medført. Dels ser forslagsstillerne jo bort fra, at der ikke umiddelbart kan drages en sammenligning mellem forbrydelser efter straffelovens almindelige regler og de her nævnte foranstaltninger, der vedrører de i straffelovens § 16 omtalte personer, nemlig sindslidende, åndssvage eller personer, der kan sidestilles hermed.

For de i straffelovens § 16 nævnte personer må behandlingsaspektet være mere afgørende end at opstille en summarisk tidsramme for op-